

Американський психопат

Про книгу

Патрік Бейтмен — привабливий, доглянутий та ерудований молодий чоловік. Він успішний інвестиційний банкір, який працює на Волл-стріт і має розкішну квартиру. Патрік стежить за модою, попмузикою та любить пліткувати зі своїми друзями в елітних ресторанах Мангеттена. Його життя — справжня американська мрія. Однак це лише вдень. Уночі сором'язливий і трохи боягузливий чоловік перетворюється на звіра, який залюбки мучить людей та вбиває їх у вкрай збочені способи. Як далеко заведе його власне шаленство? І чи наслідиться хтось його зупинити?

КУЛЬТРЕАД

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПСИХОПАТ

БРЕТ ІСТОН ЕЛЛІС

КСД

КУЛЬТ**READ**

BRET EASTON ELLIS

**AMERICAN
PSYCHO**

A NOVEL

БРЕТ ІСТОН ЕЛЛІС

**АМЕРИКАНСЬКИЙ
ПСИХОПАТ**

РОМАН

ХАРКІВ **КСД**
2023.

К
2

нижковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
023

ISBN 978-617-15-0236-9 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Ellis B. E. *American Psycho : A Novel* / Bret Easton Ellis. — New York : Vintage Books, 1991. — 399 p.

Переклад з англійської *Олени Оксенич Обережно! Ненормативна лексика!*

Елліс Б. І.

E47 Американський психопат : роман / Брет Істон Елліс ; пер. з англ. О. Оксенич. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 528 с.

ISBN 978-617-15-0059-4

ISBN 978-0-679-73577-9 (англ.)

Патрік Бейтмен — привабливий, доглянутий та ерудований молодий чоловік. Він успішний інвестиційний банкір, який працює на Волл-стріт і має розкішну квартиру. Патрік стежить за модою, попмузикою та полюбає пліткувати зі своїми друзями в елітних ресторанах Мангеттена. Його життя — справжня американська мрія. Однак це лише вдень. Уночі сором'язливий і трохи боягузливий чоловік перетворюється на звіра, який залюбки мучить людей та вбиває їх у вкрай збочені способи. Як далеко заведе його власне шаленство? І чи насмілиться хтось його зупинити?

УДК 821.111(73)

© Bret Easton Ellis, 1991

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад, 2016

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2023

Ця книжка є художнім твором. Усі персонажі, події та діалоги, за винятком побіжних посилань на громадських діячів, продукцію чи послуги, вигадані, не мають стосунку до живих людей або наміру засуджувати продукцію чи послуги будь-якої компанії.

Присвячується Брюсу Тейлору

І автор записок, і самі «Записки», звісно, вигадані. Тим не менш такі особи, як автор подібних записок, не лише можуть, а й повинні існувати в нашому суспільстві, зауважуючи обставини, при яких взагалі складалося наше суспільство. Я хотів вивести перед лице публіки, помітніше, ніж зазвичай, один із характерів минулого недавнього часу. Це — один із представників покоління, що доживає нині. В уривку під назвою «Підпілля» ця особа рекомендує саму себе, свій погляд і немовби хоче з'ясувати ті причини, через які воно виникло й мало виникнути в нашому середовищі. У наступному уривку будуть уже справжні «записки» цієї особи про деякі події його життя.

Федір Достоевський. «Записки з підпілля»

Люди часто помиляються, гадаючи, що вихованість свідчить лише про щось хороше. Чимало варіантів поведінки можуть реалізовуватись у рамках пристойності. Ось що таке цивілізація — поводитися ввічливо, без протистояння. Однією з наших помилок є і натуралізм шістдесятих у стилі Русса, коли люди ставили питання: «Чому не можна просто говорити те, що думаєш?» Цивілізація мусить ставити певні обмеження. Якби ми слухались кожного, ми б повбивали одне одного.

Міс Гарні Манери (Джудіт Мартін)

І коли все зруйнувалося — Всім було байдуже.

«Токінг Гедз»

Перше квітня

«Залиш надію всяк, хто сюди входить». Ці слова поспіхом виведені криваво-червоною фарбою на стіні банку «Кемікел» на розі Одинадцятої та Першої; літери великі, помітні навіть із заднього сидіння таксі, що непевними ривками суне вперед у потоці машин з Волл-стріт. Щойно Тімоті Прайс помічає їх, автобус з рекламою «Знедолених» зупиняється, затуляючи краєвид, однак двадцятишестирічному Прайсу, котрий працює на компанію «Пірс і Пірс», байдуже: він обіцяє водієві п'ять доларів, якщо той увімкне радіо голосніше, бо на хвилі WYNN-FM¹ грає «Будь моєю крихіткою»², і темношкірий водій, вочевидь не американець, слухає його.

— Я винахідливий, — говорить Прайс. — Я креативний, молодий, непедаантичний, високомотивований та висококваліфікований. По суті, я кажу, що суспільство *не* може собі дозволити втратити мене. Я його *актив*.

Прайс заспокоюється, продовжує дивитись у брудне вікно таксі, ймовірно на слово «страх» у червоному графіті на стіні «Макдональдса» на розі Четвертої та Сьомої.

— Тобто факт лишається фактом: всім начхати на роботу, всі ненавидять свою роботу, я ненавиджу свою роботу, *ти* сказав, що ненавидиш свою. Що мені робити? Повернутися до Лос-Анджелеса? Це *не* варіант. Я перевівся з Каліфорнійського університету до Стенфорду не для того, щоб із цим миритися. Та невже я *один* вважаю, що ми недостатньо заробляємо?

Немовби в кіно, з'являється другий автобус, і слово знову затуляє реклама «Знедолених». Автобус справді інший, бо хтось написав «лесбійка» через усе обличчя Епоніни.

Тім вигукує:

— У мене тут кооператив, квартира в *Гемптонсі*³, заради Бога!

— Батьків, друже. Це квартира твоїх батьків.

— Я *викуплю* її у них. Та зроби ж, бля, голосніше! — гаркає він на водія мимоглядно, «Кристалз»⁴ досі реве з динаміків.

— Голосніше не вийде, — здається, каже таксист.

Тімоті не зважає на нього і роздратовано провадить далі:

— Я б лишився в цьому місті, якби вони встановили в таксі магнітоли «Блаупункт». З динаміками ODMIII чи ORCII... — Його голос стає м'якшим. — Чи одними, чи іншими. Це круто, друже, дуже круто.

Жаліючись далі, він знімає з шиї дорогий на вигляд плеєр:

— Чесно, ненавиджу жалітись — на сміття, бруд, хвороби, на те, яке огидне насправді це місто, бо *ти* знаєш і я знаю, що це — *свинарник*.

Говорячи, він відчиняє новенький дипломат «Тумі» з телячої шкіри, придбаний у «Д. Ф. Сандерз», вкладає вокмен поряд зі складаним стільниковим телефоном «Іза» від «Панасоніка», не більшим за гаманець (раніше в нього був мобільний «9000 Порта» від «НЕК»), й дістає свіжу газету.

— В одному примірнику — лише *одному*, — нумо подивимось... Задушені моделі, скинуті з дахів немовлята, вбиті в підземці діти, мітинг комуністів, вбивство боса мафії, нацисти. — Він збуджено гортає сторінки. — Бейсболісти, хворі на СНІД, ще мафіозне лайно, затори, безпритульні, різні маніяки, педики дохнуть на вулицях, наче мухи, сурогатні матері, скасування якоїсь мильної опери, діти вдерлись до зоопарку, щоб катувати та підпалювати тварин живцем, ще нацисти. І фішка в тому, що це все тут, у цьому місті, а не деінде, ця гидота. Стоп, чекай — ще нацисти, затор, затор, діти-дилери, діти з чорного ринку, діти зі СНІДом, діти-наркомани, будівля падає на дитину, дитина-маніяк, затор, обвалився міст.

Він зупиняється, глибоко вдихає і тихо каже, дивлячись на жебрака на розі Другої та П'ятої:

— Двадцять четвертий за сьогодні. Я веду облік. — І запитує, не відводячи погляду: — Чому ти не носиш темно-синій шерстяний піджак із сірими штанами?

Прайс вдягнений у костюм з шерсті та шовку на шість гудзиків від «Ерменегільдо Зенья», бавовняну сорочку з французькими манжетами від «Айк Бехар», шовкову краватку від «Ральф Лорен» та шкіряні модельні черевики від «Фрателлі Россетті». Його очі прикуті до «Пост». Там — доволі цікава історія про двох людей, які зникли з вечірки на яхті однієї нью-йоркської майже знаменитості, поки човен кружляв навколо острова. Єдині докази — бризки крові та три розбитих келихи для шампанського. Підозрюють, що це було вбивство,

і поліція вважає, з огляду на характерні подряпини та зарубки на палубі, що у злочинця, можливо, був мачете. Тіл не знайшли. Підозрюваних немає. Прайс почав просторікувати за обідом, продовжив за партією в сквош⁵, не спинився і за випивкою «У Гаррі», де після трьох порцій розведеного віскі повів уже цікавішу розмову про рахунки Фішера, якими керує Пол Овен. Прайса не вгамувати.

— Хвороби! — вигукує він, його обличчя болісно напружене. — Побутує така теорія: якщо можна підхопити вірус СНІДу через секс з інфікованою людиною, то підхопити можна *будь-що*, вірус це чи ні — Альцгеймера, м'язову дистрофію, гемофілію, лейкемію, анорексію, діабет, рак, розсіяний склероз, муковісцидоз, церебральний параліч, дислексію. Заради Бога — можна захворіти на дислексію через *потрапушки...*

— Я не впевнений, але дислексія, здається, не вірус.

— Хтозна. Вони не знають. Це ще треба довести.

Чорні набурмосені голуби на тротуарі б'ються за крихти від хот-догів перед кіоском «Грейз Папая», трансвестити ліниво спостерігають за ними; поліційна машина тихо їде не в той бік по вулиці з одностороннім рухом; небо низьке й сіре, і в таксі, що зупинилось навпроти, сидить хлопець, дуже схожий на Луїса Керрузерса. Він — зачесане назад волосся, підтяжки, окуляри в роговій оправі — привітно махає Тімоті, а коли Тімоті не відповідає, то розуміє, що помилився, і повертається до свого примірника газети «Ю-ес-ей тудей». До тротуару схилилась огидна безпритульна стара, вона ляскає батогом біля голубів, однак вони не зважають на неї та продовжують дзьобати крихти від хот-догів і зголодніло битись за них, поки поліційна машина зникає в підземному паркінгу.

— Але потім, коли ти вже дійшов до того, щоб цілком і повністю прийняти те, що коїться навколо; коли твоє тіло якимось чином *налаштовується* на це божевілля і ти вже майже там, де все має свій сенс, щось клацає і ми маємо якусь чортову божевільну негритьянку, яка насправді *хоче* — послухай мене, Бейтмене, — *хоче* бути на вулиці, на *цих* вулицях, розумієш, *саме цих*. — Він показує рукою. — І у нас є мер, який не слухає її, який не дозволить *цій сучці* йти своїм шляхом, Боже правий, не *дозволить* чортовій сучці *замерзнути* до смерті, витягне її з нею самою створених злиднів, і ось ми знову там, звідки починали, збентежені та обдурені... Двадцять чотири, ні, двадцять

п'ять... Хто буде в Евелін? Чекай, я вгадаю. — Прайс піднімає руку з бездоганим манікюром. — Ешли, Кортні, Мелдвін, Марина, Чарльз — поки все правильно? Може, один з «митців», друзів Евелін, з того Богом забутого Іст-Віллідж⁶. Ти знаєш таких, вони можуть спитати Евелін, чи є в неї сухе біле шардоне.

Він ляскає по чолу, заплющує очі й бурмоче, зціпивши зуби:

— Я кидаю Мередіт, йду від неї. Вона постійно вимагає, щоб я її любив. З мене годі. Чому я одразу не зрозумів, що вона — типова ведуча телевікторини?.. Двадцять шість, двадцять сім. Я кажу їй, що я чутлива людина. Розповів, як мене вразила аварія

«Челленджера»⁷, — то чого ще їй треба? Я людина високоморальна, толерантна, вкрай задоволена своїм життям, з оптимізмом дивлюсь у майбутнє — як і ти, либонь?

— Звісно, але...

— А від неї отримую лише *лайно*. Двадцять вісім, двадцять дев'ять, чорт забирай, тут ціле *гніздо* волоцюг. Кажу тобі.

Він зупиняється раптово, наче спустошився, відвертається від чергової реклами «Знедолених» і, згадавши про щось важливе, питає:

— Ти читав про того ведучого телепередачі? Він убив двох підлітків. Педик збочений. Сміх та й годі.

Прайс чекає на реакцію. Її немає. Раптом: Верхній Вест-Сайд.

Він каже таксисту зупинити на розі Вісімдесят першої та Ріверсайд, бо ця вулиця йде не туди.

— Не треба об'їжджати... — починає Прайс.

— То, може, я об'їду, — говорить таксист.

— Не переймайтесь. — І навіть не відвертаючись, без посмішки, крізь зціплені зуби: — Вайло чортове.

Водій зупиняється. Два таксі за цією машиною сигналять та їдуть далі.

— Може, взяти квітів?

— Не. Чорт, це ж *ти* з нею спиш, Бейтмене. Чого це *ми* мусимо нести *Евелін* квіти? Мені потрібна решта з п'ятдесяти, — попереджує він водія, скоса дивлячись на червоні цифри на лічильнику. — Прокляття. Це стероїди. Вибач за різкість.

— Я думав, ти перестав їх приймати.

— У мене з'явилися прищі на руках та ногах, ультрафіолетові ванни не допомагали, тож я почав ходити замість цього в солярій і позбувся їх. Боже, Бейтмене, ти б бачив, який *рельєфний* у мене живіт.

Ідеальний, підкачаний, — говорить він дивним, відстороненим тоном, чекаючи на решту від таксиста. — Рельєфний.

Прайс не лишає таксисту чайових, однак той все одно щиро вдячний.

— Бувай, Шломо, — підморгує йому Прайс. — Чорт забирай, прокляття, — каже Прайс, відчиняючи дверцята. Виходячи з машини, він помічає на вулиці жебрака. — *Тридцять*, джекпот.

Волоцюга вбраний у дивний масний брудно-зелений комбінезон, неголений, немите волосся зализане назад, і Прайс жартома притримує для нього дверцята таксі. Збентежений безхатченко щось белькоче, присоромлено дивлячись собі під ноги, і простягає до нас пластиковий стаканчик з-під кави.

— Гадаю, в таксі він не хоче, — пирхає Прайс, грюкаючи дверцятами. — Спитай у нього, чи приймає він картку «Американ експрес».

— «АмЕкс» приймаєш?

Жебрак схвально киває та повільно відходить, човгаючи.

На вулиці холодно як на квітень, і Прайс швидко прямує до будинку Евелін, вимахуючи своїм шкіряним дипломатом та насвистуючи «Якби я був багатієм», його дихання перетворюється на хмарки пари.

Назустріч, з іншого боку, йде чоловік з зачесаним назад волоссям та окулярами в роговій оправі, вдягнений у бежевий двобортний костюм від «Черруті 1881» з шерсті та габардину, з таким самим шкіряним дипломатом «Тумі» від «Д. Ф. Сандерз», як у Прайса, і Тімоті вголос питає:

— Це що, Віктор Павелл? Не може бути.

Чоловік проходить під флуоресцентним ліхтарем, стурбований вираз його обличчя одразу змінює непевна посмішка, коли він дивиться на Прайса так, ніби вони знайомі, однак майже одразу він розуміє, що не знає Прайса, і Прайс так само розуміє, що це не Віктор Павелл, і чоловік іде далі.

— Дякувати Богу, — бурмоче Прайс, підходячи до дому Евелін.

— Дуже схожий.

— Павелл і вечера в Евелін? Вони сходяться як пейслі та шотландка. — Він замислюється. — Ні, як білі шкарпетки з сірими штанами.

Повільна зміна кадрів, і ось Прайс уже піднімається сходами до будинку, що Евелін купив батько, і буркоче про те, що забув повернути касети, які минулого вечора взяв напрокат. Він дзвонить у двері. З сусіднього будинку, не зачинивши дверей, виходить жінка — високі підбори, чудовий задок. Прайс проводить її очима, однак, почувши кроки в коридорі, розвертається і обсмикує свою краватку від «Версаче», готовий зустріти будь-кого. Відчиняє Кортні в кремовій шовковій блузі та твідовій спідниці кольору іржі від «Кріція» та відкритих шовково-атласних туфлях від «Маноло Бланік».

Я здригаюся й простягаю їй своє чорне вовняне пальто від «Армані», вона бере його, обережно цілуючи повітря біля моєї правої щоки, і повторює те саме з Пірсом, забираючи його «Армані».

У вітальні неголосно грає новий диск «Токінг Гедз»⁸.

— Щось запізнюємось, хлопці, — капризно всміхаючись, каже Кортні.

— Гаїтянський таксист-нездара, — бурмоче Прайс, цілуючи повітря біля Кортні у відповідь. — У нас зарезервовані столики? Тільки не кажи, що в «Пастелях» на дев'яту.

Кортні усміхається і вішає наші пальта в шафу в коридорі.

— Сьогодні їмо вдома, любі. Вибачте, я все розумію і намагалась відмовити Евелін, але ми будемо їсти... суші.

Тім проходить повз неї через хол до кухні.

— Евелін? Де ти, Евелін? — співуче гукає він. — Треба *поговорити*.

— Радий тебе бачити, — кажу я до Кортні. — Маєш чудовий вигляд. Твоє обличчя просто сяє юністю.

— Ти знаєш, як зачарувати даму, Бейтмене. — Голос Кортні позбавлений сарказму. Фліртуючи, вона питає: — Розповісти Евелін, що ти так вважаєш?

— Ні, — кажу я. — Але бачу, ти б не відмовилася.

— Ходімо, — говорить вона, знімаючи мої руки зі своєї талії, кладе долоні мені на плечі й скеровує мене по коридору в напрямку кухні. — Треба рятувати Евелін. Вона вже годину перекладає суші. Намагається викласти твої ініціали, *П* — жовтохвостом і *Б* — тунцем, але їй здається, що тунець надто блідий...

— Як романтично.

— А жовтохвоста на Б не вистачить. — Кортні набирає повітря. — Так що, здається, вона викладе ініціали Тіма. Ти не проти? — питає вона трохи схвильовано.

Кортні — подружка Луїса Керрузерса.

— Я дуже ревнивий, думаю, краще мені поговорити з Евелін, — кажу я і дозволяю Кортні легенько вштовхнути мене в кухню.

Евелін стоїть біля столу зі світлого дерева, вбрана в кремову шовкову блузу та твідову спідницю кольору іржі від «Кріція» і такі ж відкриті шовково-атласні туфлі, як у Кортні. Довге біляве волосся забране в охайну гульку, вона звертається до мене, не відводячи погляду від овального блюда фірми «Вілтон» з іржостійкої сталі, на якому вона творчо розклала суші.

— О, любий, вибач. Я хотіла піти до того гарненького сальвадорського ресторанчика в Нижньому Іст-Сайді. — Прайс голосно стогне. — Але ми не змогли замовити столик. Тімоті, *годі стогнати*.

Евелін бере шматочок риби й обережно кладе його на верхню частину блюда, завершуючи щось схоже на велику літеру Т. Вона відступає від блюда і пильно вивчає результат.

— Не знаю. Справді, не знаю.

— Я ж казав тобі, щоб тут була «Фінляндія», — буркоче Тім, переглядаючи пляшки в барі, переважно на дві кварта⁹. — У неї ніколи нема «Фінляндії», — каже він, звертаючись до всіх одночасно.

— Господи, Тімоті. «Абсолют» тебе не влаштує? — запитує Евелін і замислено звертається до Кортні: — Рол «Каліфорнія» краще розкласти скраєчку блюда?

— Бейтмене, вип'єш? — зітхає Прайс.

— Віскі з льодом, — кажу йому я і раптом думаю: дивно, що Мередіт не запрошено.

— Господи, це *безлад*, — схлипує Евелін. — Присягаюся, зараз я *заплачу*.

— Суші мають *чудовий* вигляд. — Я намагаюсь її заспокоїти.

— Ні, це *безлад*, — голосить вона, — *безлад*.

— Та ні, вони мають *чудовий* вигляд, — кажу я Евелін, а щоб якнайкраще її заспокоїти, беру шматочок камбали, кладу до рота

й стогну від насолоди, обіймаючи її ззаду. Навіть примудряюся з повним ротом сказати «смакота».

Евелін грайливо б'є мене по руках, відверто задоволена моєю реакцією, нарешті цілує повітря біля мого обличчя і повертається до Кортні. Прайс передає мені склянку і йде до вітальні, намагаючись зняти щось невидиме з піджака.

— Евелін, у тебе є щітка для одягу?

Я б краще подивився бейсбольний матч чи потренувався в спортзалі, аніж вечеряв тут чи сходив би до того сальвадорського ресторану, про який були чудові відгуки в журналах «Нью-Йорк» і «Таймс», однак вечеря в Евелін має одну перевагу: я живу неподалік.

— Не страшно, що соєвий соус не кімнатної температури? — запитує Кортні. — Здається, на одній з тарілок — лід.

Евелін обережно викладає пелюстки блідо-оранжевого імбиру поряд із невеликою порцеляною мисочкою з соєвим соусом.

— Ні, страшно. Патріку, будь хорошим хлопчиком, дістань «Кірін»¹⁰ з холодильника. — Хоча, здається, імбир її втомив, і вона жбурляє його на тарілку. — Облиш, я сама.

Я все одно йду до холодильника. Похмурий Прайс повертається на кухню і каже:

— Чорт забирай, хто це у вітальні?

Евелін удає, що не зрозуміла:

— А хто там?

Кортні застерезливо:

— Е-ве-лін, ти ж їм *казала*, я сподіваюся?

— Хто там? — раптово злякавшись, питаю я. — Віктор Павелл?

— Ні, не Віктор Павелл, Патріку, — побіжно каже Евелін. — Це мій приятель, художник Сташ. І Ванден, його дівчина.

— Так то була *дівчина*, — каже Прайс. — Іди поглянь, Патріку, — підбурює мене він. — Дайте вгадаю — Іст-Віллідж?

— О, Прайсе, — грайливо промовляє Евелін, відкорковуючи пиво. — Чому б ні? Ванден учиться в Кемдені, а Сташ живе в Сохо, ось так.

Я виходжу з кухні, йду через їдальню, у якій уже сервіровано стіл і воскові свічки «Зона» горять у срібних свічниках від «Фортунофф», заходжу до вітальні. Не можу сказати, від кого вбраний Сташ, бо його

одяг весь чорний. У Ванден зелені пасма у волоссі. Вона дивиться якийсь кліп хеві-метал по MTV і курить.

— Кхм, — відкашлююся я.

Ванден обережно озирається, здається, вона обдовбана. Сташ не ворушиться.

— Привіт, я Пат Бейтмен, — кажу я, простягаючи руку, і, помітивши своє відображення у дзеркалі на стіні, усміхаюся тому, який чудовий маю вигляд.

Дівчина мовчки стискає мою руку. Сташ починає нюхати свої пальці. Зміна сцени, і я знову на кухні.

— Викиньте її звідси, — лютує Прайс. — Вона обдовбалась за MTV, а я хочу подивитись чортів репортаж Мак-Ніла та Лерера.

Евелін досі відкупорює пляшки імпортного пива і неуважно каже:

— Треба скоріше все це з'їсти, інакше ми потруїмось.

— У неї зелені пасма у волоссі, — кажу я їм. — І вона курить.

— Бейтмене, — промовляє Тім, витріщаючись на Евелін.

— Так? — відповідаю я. — Тімоті?

— Ти ідіот.

— Облиш Патріка, — каже Евелін. — Він звичайний хлопець, наш Патрік. Ти ж не ідіот, так, любий?

Здається, Евелін десь не тут, і я йду до бару налити собі ще.

— Звичайний хлопець, — пирхає Тім і киває, потім вираз його обличчя змінюється і він знов агресивно питає Евелін, чи є в неї щітка для одягу.

Евелін закінчує відтикати японське пиво і просить Кортні покликати Сташа та Ванден.

— Треба з'їсти це зараз, або ми потруїмось, — шепоче вона, повільно оглядаючи кухню, щоб переконатись, що нічого не забула.

— Якщо я зможу відірвати їх від нового кліпу «Мегадет»¹¹, — каже Кортні, виходячи.

— Нам треба поговорити, — каже Евелін.

— Про що? — підходжу я до неї.

— Не з тобою. — Вона вказує на Тіма. — З Прайсом.

Тім зі злістю дивиться на неї. Я мовчу і дивлюсь на його склянку.

— Будь хорошим, — каже вона мені, — і постав суші на стіл.

Темпура в мікрохвильовій печі, саке майже кипить... — Її голос стає тихішим, коли вона виводить Прайса з кухні.

Мені цікаво, звідки Евелін узяла суші. Тунець, жовтохвіст, макрель, креветки, вугор, навіть *боніто* — все це свіже, з продумано розміщеними на «вілтонівському» блюді купками васабі та пелюстками імбиру. Але мені навіть подобається те, що я *не* знаю, *ніколи* не дізнаюсь, *ніколи* не *спитаю*, звідки все це, і суші стоятимуть у центрі скляного столу від «Зона», купленого для Евелін батьком, наче загадкова примара зі Сходу. Ставлячи блюдо на стіл, я ловлю своє відображення на його поверхні. Світло свічок робить мою шкіру темнішою, і я відзначаю, який гарний вигляд має стрижка, яку я зробив у «Джіоз» минулої середи. Я змішую собі ще напій. Мене турбує вміст солі в соєвому соусі.

Вчотирьох ми сидимо за столом і чекаємо на Евелін та Тімоті, які зникли в пошуках щітки для одягу. Я сиджу на чільному місці й великими ковтками п'ю віскі «Джей енд Бі». Ванден сидить навпроти мене і без цікавості гортає богемний папірець з Іст-Віллідж під назвою «Омана»¹², з великим заголовком «СМЕРТЬ “ДАУНТАУНА”». Сташ насадив на паличку самотній шматочок жовтохвоста, що тепер лежить посеред його тарілки, наче сяюча комаха на шпильці. Час від часу він паличкою пересуває рибу по тарілці, але не дивиться ані на мене, ані на Ванден, ані на Кортні, котра сидить поряд зі мною, потягуючи сливове вино з келиха для шампанського.

Евелін та Тімоті приходять хвилин через двадцять після того, як ми вмостились, Евелін трішки розпашілась. Сідаючи зі мною поруч, Тім дивиться на мене, стискаючи в руці повну склянку, і схиляється, наче збираючись у чомусь зізнатись, але Евелін перебиває його.

— Не сюди, Тімоті. — І шепоче, показуючи на порожній стілець поряд із Ванден: — Хлопчик — дівчинка, хлопчик — дівчинка.

Тімоті переводить погляд на Евелін і нерішуче сідає поряд із Ванден, яка позіхає і перегортає сторінку.

— Що ж, усі зібралися, — каже Евелін з усмішкою, радіючи тому, яку вечерю приготувала. — Налітайте!

Помітивши шматок риби на тарілці Сташа — а він схилився над ним і щось до нього шепоче, — вона трохи бентежиться, але хоробро всміхається та щебече:

— Кому сливового вина?

Усі мовчать, доки Кортні, котра не відводить погляду від тарілки Сташа, непевно підносить свою склянку і говорить, намагаючись усміхатись:

— Усе... дуже смачно, Евелін.

Сташ теж мовчить. Хоч йому має бути незручно за столом з нами, бо він не схожий на інших чоловіків у кімнаті — його волосся не зачесане назад, нема підтяжок, окулярів у роговій оправі, його вбрання чорне і погано сидить, він не прагне посмоктати та запалити сигару і, певно, нездатний замовити столик у «Кемолз», бо його активи жалюгідні, — він поводить розкуто і сидить, наче загіпнотизований сяючим шматком суші. І щойно люди за столом нарешті готові облишити його, відвести погляд і почати їсти, він випрямляється і голосно каже, показуючи пальцем на тарілку:

— Воно поворухнулося!

Тімоті дивиться на нього з таким презирством, до якого мені далеко, але я намагаюся не відставати. Ванден це, здається, розважає, і, на жаль, Кортні також; здається, ця мавпа її чимось приваблює, але, гадаю, якби я зустрівся з Луїсом Керрузерсом, зі мною було б те саме.

Евелін добродушно сміється і промовляє:

— Сташе, ти *такий* бунтівник! — І одразу стривожено питає: — Хто буде темпуру?

Евелін — топменеджер фінансової компанії, щоб ви знали.

— Я буду, — кажу їй я і беру з тарілки шматочок баклажана, який не їстиму, бо він смажений.

Усі накладають собі їжу, вдало ігноруючи Сташа. Я спостерігаю, як жує і ковтає Кортні.

Намагаючись почати розмову після довгої та начебто вдумливої паузи, Евелін каже:

— Ванден навчається в Кемдені¹³.

— Та невже? — холодно питає Тімоті. — Де це?

— У Вермонті, — відповідає Ванден, не відриваючись від журналу.

Я дивлюсь на Сташа, чи подобається йому відверта брехня Ванден, але він поводить так, наче не слухав, наче сидить у якійсь іншій кімнаті чи *панк-рок-клубі* в нетрях міста, але так само поводяться й інші за столом, і це мене бентежить, бо я впевнений, що це місце — у Нью-Гемпширі.

— А *ти* де вчилась? — зітхає Ванден, коли їй стає зрозуміло, що Кемден нікого не цікавить.

— Я вчилась у Ле Розе¹⁴, — починає Евелін, — а потім у бізнес-школі в Швейцарії.

— Я теж закінчила швейцарську бізнес-школу, — каже Кортні. — Але я вчилась у Женеві, а Евелін — у Лозанні.

Ванден кидає примірник «Омани» поряд із Тімоті й криво й самовдоволено всміхається. Хоча я дещо роздратований тим, що Евелін не може жбурнути цю поблажливість назад в обличчя Ванден, «Джей енд Бі» розслабив мене настільки, що я нічого не хочу говорити. Евелін, певно, вважає Ванден милою дівчинкою, розгубленою і збентеженою, тобто *митцем*. Прайс нічого не їсть, як і Евелін. Я підозрюю, що це — кокаїн, але сумніваюся. Зробивши великий ковток зі своєї склянки, Тімоті бере «Оману» і пирхає.

— Смерть «Даунтауна», — промовляє він. І вказуючи на кожне слово в заголовку: — Кого це взагалі гребе?

Я автоматично чекаю, що Шаш здіме обличчя від тарілки, однак він досі вдивляється в самотній шматок суші, усміхається сам до себе і киває.

— Гей, — ображеним тоном говорить Ванден. — *Це* нас стосується.

— Ого-го, — застережливо каже Тім. — *Це* стосується нас? А як щодо різні в Шрі-Ланці, дорогенька? Це нас теж стосується? Як щодо Шрі-Ланки?

— Це крутий клуб у Віллідж, — знизує плечима Ванден. — Так, нас це теж стосується.

Раптом заговорив Шаш, не підводячи очей.

— Це називається *Тонка*. — Він, схоже, роздратований, але його голос рівний і тихий, і він усе одно дивиться на суші. — Країна зветься Тонка, а не Шрі-Ланка. Зрозуміли? Тонка.

Ванден опускає очі й м'яко каже:

— О.

— Хіба ти нічого не знаєш про Шрі-Ланку? Про те, як сикхи вбивають безліч ізраїльтян? — підбурює її Тімоті. — Хіба *це* нас стосується?

— Кому рол капамакі? — втручається Евелін, піднімаючи тарілку.

— Та ну, Прайсе, — кажу я. — Є проблеми важливіші за Шрі-Ланку. Звісно, зовнішня політика важлива, але є й доречніші справи.

— Які? — запитує він, не зводячи очей із Ванден. — До речі, чому в моєму соєвому соусі лід?

— Ну, — вагаючись, починаю я, — нам треба припинити апартеїд, це раз. Пригальмувати гонку ядерного озброєння, зупинити тероризм та голод у світі. Забезпечити сильну національну оборону, попередити поширення комунізму в Центральній Америці, запровадити мир на Близькому Сході, не залучати армію США до іноземних військових конфліктів. Треба зробити Америку поважною світовою силою. І не применшувати значення внутрішніх проблем, які не менш, а може, й *більш* важливі. Краща й доступніша медицина для літніх людей, контроль епідемії СНІДу та пошук ліків від нього, очищення доквілля від токсичних відходів та забруднення, покращення початкової та середньої освіти, посилення законів, щоб зменшити рівень злочинності та нелегального обігу ліків. Ми також мусимо зробити вищу освіту доступною для середнього класу і забезпечити літнім людям соціальний захист, зберігати природні ресурси та заповідники і знизити вплив політичних комітетів.

Люди за столом збентежено дивляться на мене, навіть Сташ, але мене несе.

— З погляду економіки, у нас усе одно безлад. Треба знайти спосіб притримати рівень інфляції та зменшити дефіцит. Нам також треба забезпечити безробітних навчанням та роботою і захистити існуючі американські робочі місця від імпорتنих конкурентів. Треба зробити Америку лідером нових технологій. Водночас треба подбати про економічний ріст та розвиток бізнесу і тримати оборону проти федеральних податків на прибуток, знизити відсоткові податки, дати більше можливостей для розвитку малого бізнесу і контролювати злиття великих корпорацій.

Прайс мало не виплюнув свій «Абсолют» після цієї фрази, але я намагаюся подивитися кожному з них у очі, особливо Ванден, котра, якщо позбудеться зелених пасм, шкіряного одягу, трохи порожевіє (може, піде на аеробіку) і вдягне блузу, наприклад від «Лори Ешлі», *може* бути гарненькою. Але чому вона спить зі Сташем? Він незграбний, блідий, волосся погано підстрижене і має принаймні десяток фунтів ¹⁵ зайвої ваги, його м'язи під чорною футболкою вочевидь не в тонусі.

— Але не можна ігнорувати наші соціальні потреби. Треба, аби люди припинили зловживати соціальним забезпеченням. Треба забезпечити безпритульних їжею та дахом над головою, протистояти расовій дискримінації, захищати громадянські права і рівні права для жінок, однак змінити законодавство про аборти так, щоб захистити право на життя і водночас зберегти для жінки свободу вибору. Також ми мусимо контролювати потік нелегальних іммігрантів. Треба заохочувати повернення до традиційних моральних цінностей, заборонити демонструвати секс та насильство по телебаченню, в кіно, у попмузиці — всюди. Найважливіше, треба виховувати громадянську відповідальність та менше матеріалізму в молоді.

Я допиваю свій віскі. За столом панує мовчанка, всі дивляться на мене. Кортні усміхається, вона начебто задоволена. Приголомшений Тімоті недовірливо хитає головою. Евелін, спантеличена тим, у якому напрямку пішла розмова, важко підводиться з-за столу і питає, чи хоче хто-небудь десерт.

— У мене є... шербет, — говорить вона заціпеніло. — Ківі, карамболь, черімоя, кактусовий плід і... як її... — вона припиняє монотонно, наче зомбі, перераховувати наповнювачі й намагається згадати останній, — о, так, японська груша.

Усі мовчать. Тім швидко зиркає на мене. Я дивлюсь на Кортні, потім — на Тіма, далі — на Евелін. Наші з нею очі зустрічаються, і вона стурбовано переводить погляд на Тіма. Я теж на нього дивлюсь, потім — на Кортні, потім — знову на Тіма, який ще раз зиркає на мене, перш ніж повільно, невпевнено відповісти:

— Мені кактусову грушу.

— Кактусовий плід, — виправляє Евелін.

Я підозріло дивлюсь на Кортні і, коли вона каже «черімоя», промовляю «ківі», і Ванден також говорить «ківі», а Сташ, тихо, але чітко вимовляючи кожен склад, — «шоколадні крихти».

Тривога на обличчі Евелін, коли вона це чує, одразу змінюється на усміхнену, добродушну маску, і вона промовляє:

— Ох, Сташе, ти ж знаєш, що в мене немає шоколадних крихт, хоча це був би *екзотичний* смак для шербету. Як я казала, є черімоя, кактусова *груша*, карамболь, тобто кактусовий *плід*...

— Та знаю, я тебе почув, — відповідає він, відмахуючись від неї. — То здивуй мене.

— Гаразд, — погоджується Евелін. — Кортні? Ти мені допоможеш?
— Звісно. — Кортні підводиться, і я дивлюсь, як її підбори цокають до кухні.

— Жодних сигар, хлопці! — вигукує Евелін.

— Я і не збирався, — каже Прайс, ховаючи сигару в кишеню пальта. Сташ досі дивиться на суші так напружено, що це мене бентежить, і доводиться питати, сподіваючись, що він розпізнає сарказм:

— То що, воно знов поворухнулось?

Ванден виклала зі шматочків ролу «Каліфорнія» на своїй тарілці усміхнене обличчя, показує Сташу, питаючи:

— Ну як?

— Круто, — бурчить він.

Евелін повертається з шербетом у скляних розетках з «Одеону» і непочатою пляшкою «Гленфіддіч»¹⁶, яка так і лишається непочатою, поки ми їмо шербет.

Кортні йде рано: має зустрітись із Луїсом на корпоративі в «Бедламі», новому клубі в центрі міста. Сташ та Ванден теж невдовзі йдуть, «відірвати» щось десь у Сохо. Я один бачу, як Сташ бере суші зі своєї тарілки та кладе до кишені свого оливково-зеленого бомбера. Коли я кажу про це Евелін, поки дівчина кладе посуд у посудомийку, вона дивиться на мене з такою злістю, що навряд чи сьогодні в нас буде секс. Але я все одно лишаюся. Прайс теж. Він лежить на підлозі в спальні Евелін, на килимі «Обюссон» кінця вісімнадцятого століття, і п'є еспресо з чашечки фірми «Сералін». Я лежу на ліжку Евелін з гобеленовою подушкою від «Дженні Бі Гуд», присмоктавшись до «Абсолюту» із соком журавлини. Евелін сидить за туалетним столиком, її чудове тіло обіймає шовковий халат від «Ральф Лорен» з білими та зеленими смугами. Вона розчісує волосся і споглядає своє відображення у маленькому дзеркальці.

— Тільки я помітив, що Сташ вирішив, наче той шматок суші, — я відкашлююся і закінчую, — тваринка?

— Годі запрошувати своїх друзів-«митців», — втомлено каже Тім. — Набридло, що я єдиний на вечері не говорю з прибульцями.

— Це було лише *раз*, — відповідає Евелін, занурившись у власну безтурботну красу й уважно вивчаючи свою губу.

— В «Одеоні», не просто так, — бурмоче Прайс.

Я ліниво питаю себе, чому ж мене не запросили в «Одеон» на вечерю з митцями. Цікаво, Евелін платила за всіх? Певно, що так. І я уявляю, як Евелін, приховуючи роздратування, сидить за столом з друзями Сташа — і всі вони будують хатинки з картоплі фрі чи вдають, наче лосось на грилі живий, рухають шматки риби по столу, і риба спілкується про «творче життя» та нові галереї; може, вони навіть намагаються засунути рибу до картопляних хатинок...

— Якщо ти не знав, я теж не бачила жодного прибульця, — каже Евелін.

— Ні, але ти зустрічаєшся з Бейтменом, це те саме. — Прайс грубо регоче, і я кидаю в нього подушкою.

Він ловить її і кидає назад.

— Облиш Патріка. Він звичайний хлопець, — каже Евелін, намащуючи обличчя кремом. — Ти ж не прибулець, любий?

— Обов'язково удостоювати це питання відповіді? — зітхаю я.

— Сонечку. — Вона закопилює губки, дивлячись на моє відображення у дзеркалі. — Я знаю, що ти не прибулець.

— Яке полегшення, — буркочу я собі під ніс.

— Але ж Сташ був тоді в «Одеоні», — веде далі Прайс і повторює, оглядаючи мене: — В «Одеоні». Ти слухаєш, Бейтмене?

— Ні, не був, — заперечує Евелін.

— О, достоту був, але тоді його звали не Сташ. Щось типу *Підкова*, чи *Магніт*, чи *Лего*, чи щось настільки ж солідне, — глузує Прайс. — Я не пам'ятаю.

— Тімоті, до чого ти ведеш? — втомлено питає Евелін. — Я тебе навіть не слухаю. — Вона змочує кульку з вати і проводить нею по чолу.

— Ні, ми були в «Одеоні». — Прайсу не без зусиль вдається сісти. — І не питай мене чому, я точно запам'ятав, як він замовляв *капучино* з тунця.

— *Карпачо*, — виправляє його Евелін.

— Ні, люба Евелін, сонце мого життя. Я точно пам'ятаю, як він замовив *капучино* з тунця, — каже Прайс, вдивляючись у стелю.

— Він сказав *карпачо*, — не погоджується вона, витираючи ватою повіки.

— *Капучино*, — наполягає Прайс. — Ти ж сама його виправляла.

— А ти сьогодні його навіть не впізнав, — говорить вона.

— Але я його пам'ятаю, — каже Прайс, розвертаючись до мене. — Евелін називала його «добродушним качком». Так вона його і представила, присягаюся.

— О, замовкни, — роздратовано каже Евелін, однак дивиться на Тімоті у дзеркало і грайливо всміхається.

— Сумніваюся, що Сташ з'являється на сторінках світської хроніки, а я вважав, що саме так ти обираєш друзів, — говорить Прайс, дивлячись на неї з вовчою, хтивою усмішкою.

Я зосереджений на «Абсолюті» з журавлиною у своїй склянці — він схожий на водянисту кров із льодом та скибкою лимона.

— Що там коїться з Кортні та Луїсом? — запитую я, аби перервати цей погляд.

— Боже, — стогне Евелін, повертаючись до дзеркала. — *Найстрашніше* навіть не те, що Кортні більше не подобається Луїс. Це...

— Він прикрив її рахунок у «Бергдорфс»¹⁷? — питає Прайс.

Я сміюсь. Ми даємо один одному п'ять.

— Ні, — веде далі Евелін. Їй теж смішно. — Найгірше, що вона *справді* закохана у свого брокера з нерухомості. Якийсь *нікчема*, що полює на гроші.

— У Кортні можуть бути свої проблеми, — задумливо каже Тім, вивчаючи свій свіжий манікюр. — Але ж, Господи, ця... *Ванден*?

— О, *не треба*, — стогне Евелін і починає розчісуватися.

— Ванден — це щось середнє між «Зе Лімітед» і поношеним «Бенетоном», — виголошує Прайс, заламуючи руки та заплющивши очі.

— Ні, — усміхаюся я, намагаючись приєднатись до розмови. — Поношений «Фьйоруччі».

— Так, — погоджується Тім. — Певно що.

Він знову витріщається на Евелін.

— Тімоті, *полегше*, — каже Евелін. — Вона з *Кемдена*, чого ти від неї хочеш?

— Боже, — стогне Тім. — Як мене дістали проблеми дівчат з *Кемдена*. О, мій хлопець, я його так люблю, любить іншу, і мене так до нього *тягне*, а він мене не помічає, і бла-бла-бла-бла-бла... Боже, яка *нудота*. Студенти. Це для них *важливо*, розумієте? Сумно, правда, Бейтмене?

— Так. Важливо. Сумно.

— Бачиш, Бейтмен зі мною згоден, — самовдоволено каже Прайс.

— От і ні. — Евелін витирає те, що тільки-но нанесла на обличчя, серветками «Клінекс». — Патрік *не* цинік, Тімоті. Він — звичайний хлопець, так, любий?

— Не так, — шепочу я до себе. — Я йобаний психопат.

— І що з того? — зітхає Евелін. — Вона не найрозумніша в світі дівчина.

— Ха! Це дуже м'яко кажучи! — вигукує Прайс. — Але й у Сташа — не найяскравіший розум. Ідеальна пара. Вони зустрілись на «Коханні з першого погляду» чи як?

— *Облиш* їх, — наполягає Евелін. — Сташ *справді* талановитий, і я певна, що Ванден ми *недооцінюємо*.

— Ця дівчина. — Прайс розвертається до мене. — Слухай, Бейтмене, ця дівчина, це Евелін розповіла, ця дівчина взяла в прокаті «Море трави», бо подумала, що це кіно, — він удає, ніби ковтає щось, — про тих, хто вирощує марихуану.

— Я от подумав, — кажу я, — ми хоч знаємо, чим Сташ (у нього має бути прізвище, але не кажи, Евелін, я не хочу знати) заробляє на життя?

— Перш за все, — каже на його захист Евелін, — він *цілком* гідна і хороша людина.

— Та він питав про *шербет із шоколадними крихтами*, заради Бога! — волає Тімоті. — Про що ти *говориш*?

Евелін не зважає на нього і знімає свої сережки від «Тіна Чоу».

— Він скульптор, — каже вона сухо.

— Маячня, — відповідає Тімоті. — Я пам'ятаю, як говорив з ним в «Одеоні». — Він знову повертається до мене. — Це було, коли він замовив капучино з тунця і, якби його не виправили, достоту замовив би лосося *au-lait*¹⁸. Він сказав, що *влаштовує* вечірки, і це робить його — не знаю, Евелін, виправиш, як помилюсь, — *обслугою*. Він — *обслуга!* — вигукує Прайс. — Не чортів скульптор!

— Та *вгамуйся* вже, — мовить Евелін, натираючи обличчя ще іншим кремом.

— Це наче сказати, що ти поетеса. — Тімоті п'яний, мені цікаво, коли він нарешті звільнить приміщення.

— Ну, — починає Евелін. — Мене знали як...

— Ти йобана машина з обробки слів! — вибухає Тім.

Він підходить до Евелін і схиляється поряд з нею, вивчаючи своє відображення в дзеркалі.

— Тіме, ти погладшав? — задумливо питає Евелін. Вона оглядає його голову в дзеркалі й каже: — Твоє обличчя наче стало круглішим.

Прайс мститься, нюхаючи її шию:

— Що це за чарівний запах?

— «Обсешн»¹⁹, — грайливо усміхається Евелін, м'яко відштовхуючи Тімоті. — Це «Обсешн». Патріку, забери свого друга від мене.

— Ні, чекай. — Тімоті голосно втягує носом повітря. — Це не «Обсешн». Це... це... — Його обличчя спотворює вдаваний жах. — О Боже мій, це ж «К'ю Ті Інстатан» для штучної засмаги!

Евелін робить паузу, зважує свої шанси. Вона знову оглядає голову Прайса:

— У тебе волосся випадає?

— Евелін, — каже Тім. — Не змінюй тему хоча. — І вже щиро хвилюється: — Якщо ти вже згадала. Гелю забагато?

Він стривожено проводить рукою по волоссю.

— Можливо, — відповідає Евелін. — Тепер, коли твоя ласка, сядь.

— Принаймні воно не зелене і я не намагався обрізати його ножем для масла, — каже Тім, маючи на увазі колір Ванден і помітно дешево, погану стрижку Сташа. Такі стрижки погані саме тому, що дешеві.

— То ти набрав вагу? — запитує Евелін, тепер уже серйозніше.

— Господи, — ображено каже Тім. — Ні, Евелін.

— Обличчя справді видається... круглішим, — каже Евелін. — Не таким витонченим.

— Я не вірю, — повторює Тім.

Він вдивляється у дзеркало. Вона продовжує розчісувати волосся, але її рухи вже не такі впевнені, бо вона дивиться на Тіма. Він помічає це, знову нюхає її шию і, як мені здається, швидко лиже її й вишкірюється.

— То автозасмага? — запитує він. — Ти можеш мені зізнатись, це її запах.

— Ні, — серйозно відповідає Евелін. — Це *ти* нею користуєшся.

— Ні, якраз я — ні. Я ходжу в солярій і не брешу про це, — каже він. — А *ти* користуєшся «К'ю Ті».

— Це *твої* фантазії, — непереконливо захищається вона.

— Я ж казав, я ходжу в солярій, — пояснює Тім. — Так, це дорого, але... — Він блідне. — Справді, «К'ю Ті»?

— Як *відважно* з твого боку визнавати, що ти ходиш у *салон*, — каже Евелін.

— «К'ю Ті», — пирхає Прайс.

— Я не знаю, про *що* ти, — говорить Евелін та повертається до розчісування. — Патріку, виведи свого друга *геть* звідси.

Прайс стає на коліна і починає обнюхувати голі ноги Евелін. Вона сміється. Я напружуюсь.

— Господи, — голосно стогне вона. — Забирайся *звідси*.

— Ти *оранжева*, — сміється він, стоячи навколішки, і кладе голову на її стегно. — Ти вся *оранжева*.

— Ні. — Її голос звучить як протяжне гарчання від болю та екстазу. — Йолоп.

Я лежу на ліжку і спостерігаю за ними. Тімоті намагається просунути голову під халат від «Ральф Лорен». Голова Евелін закинута назад від задоволення, вона намагається відштовхнути його, але грайливо, легенько б'ючи по спині щіткою від «Ян Хове». Я майже впевнений, що в Евелін із Тімоті інтрижка. Він єдина цікава людина серед моїх знайомих.

— Тобі час іти, — нарешті каже Евелін, важко дихаючи.

Вона припинила з ним боротися. Прайс дивиться на неї згори вниз, показує зуби в сяючій посмішці:

— Як забажає леді.

— Дякую, — відповідає вона, і я чую присмак розчарування в її голосі.

Тімоті підводиться.

— Вечеря? Завтра?

— Мені треба спитати свого хлопця. — Вона усміхається до мене в дзеркалі.

— Вдягнеш ту сексуальну чорну сукню від «Анна Кляйн»? — шепоче він їй на вухо і нюхає його, поклавши руки їй на плечі. — Бейтмена не запрошено.

Я добродушно сміюсь, підводячись з ліжка, і виводжу його з кімнати.

— Чекай! Мій еспресо! — кричить він.

Евелін сміється і плескає в долоні, наче радіє, що Тімоті ніяк не піде.

— Давай, друже, — кажу я і виштовхую його зі спальні. — Час спатоньки.

Прайс встигає послати Евелін поцілунок рукою, перш ніж вийти з кімнати. З будинку він виходить мовчки.

Коли він іде, я наливаю собі бренді в італійську рифлену склянку і, повернувшись у спальню, бачу, що Евелін уже в ліжку, дивиться «Магазин на дивані». Я лягаю поряд і послаблюю краватку від «Армані». Нарешті запитую, не дивлячись на неї:

— Чому б тобі не зійтись з Прайсом?

— Господи, Патріку, — каже Евелін, заплющуючи очі. — До чого тут Прайс? *Прайс?*

Вона говорить це так, що я думаю — у них точно був секс.

— Він багатий, — кажу я.

— *Усі* багаті, — відповідає вона, не відриваючись від екрана.

— Він привабливий, — кажу я.

— *Усі* привабливі, Патріку, — відчужено каже вона.

— У нього шикарне тіло, — кажу я.

— Зараз в усіх шикарні тіла, — говорить вона.

Я кладу пульт на нічний столик і накочуюсь на Евелін. Поки я цілую її облизую її шию, вона холодно вдивляється в широкий екран телевізора «Панасонік», роблячи звук тихіше. Я задираю сорочку від «Армані» й кладу її руку собі на живіт, щоб вона відчула, який він твердий, який накачаний, і напружую м'язи, радіючи з того, що світло ввімкнене і вона бачить, яким засмаглим і окресленим став мій прес.

— Знаєш, — виразно промовляє вона, — Сташ дізнався, що він ВІЛ-позитивний... — Пауза: щось на екрані відвернуло її увагу, звук стає трохи голоснішим, а потім знову стихає. — І я думаю, сьогодні він, певно, спатиме з Ванден.

— Добре, — кажу я, злегка кусаю її за шию і кладу одну руку на її пружні, холодні груди.

— Ти злий, — каже Евелін, трохи збуджуючись, і веде руками по моїх міцних плечах.

— Ні, — зітхаю я. — Я просто твій наречений.

Хвилин п'ятнадцять я намагаюсь кохатися з нею, але не виходить, і я припиняю спроби.

Евелін каже:

— Ти ж знаєш, наступного разу будеш у кращій формі.

Я тягнуся по склянку бренді. Допиваю її. Евелін на «Парнаті», це антидепресант. Я лежу поряд із нею, дивлюсь без звуку «Магазин на дивані» — скляні ляльки, вишиті подушки, лампи у вигляді футбольних м'ячів, прикраси з цирконами. Евелін куняє.

— П'єш «Міноксидил»²⁰? — після довгої паузи запитує вона.

— Не п'ю, — відповідаю я. — Навіщо?

— Схоже, у тебе волосся рідшає, — шепоче вона.

— Неправда, — автоматично кажу я.

Важко сказати, волосся в мене дуже густе, і невідомо, чи випадає воно. Я справді сумніваюсь.

Я йду додому пішки, бажаю доброї ночі швейцару, якого не впізнаю, — це може бути будь-хто, — і розчиняюсь у своїй вітальні, високо над містом. З музичного центру «Вурлітцер 1015» («Вурлітцер 850» кращий, але його важко знайти), що сяє в кутку кімнати, линуть звуки «Сьогодні лев спить» гурту «Токенз». Я мастурбую, думаючи спочатку про Евелін, потім про Кортні, потім про Ванден, потім знову про Евелін, і вже перед слабким оргазмом уявляю майже голу модель у топі з бретелькою через шию, яку бачив сьогодні в рекламі «Кельвін Кляйн».

¹ WYNN-FM — радіостанція, що спеціалізується переважно на хіп-хопі, репі, електронній музиці. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)

² «Be My Baby» — пісня гурту «The Ronettes» 1963 року. Потрапила до списку 500 найкращих пісень усіх часів за версією журналу «Rolling Stone». (Прим. ред.)

³ Група невеликих поселень на березі Атлантичного океану неподалік Нью-Йорка, де мешкають та відпочивають чимало багатих та знаменитих людей.

⁴ «The Crystals» — американська жіноча вокальна група з Нью-Йорка, надзвичайно популярна в 1960-ті роки.

⁵ Ігровий ракетковий вид спорту в закритому приміщенні. Назва гри пов'язана з використанням у ній відносно м'якого порожнистого м'яча діаметром близько 40 мм, а її праматір'ю вважається гра в ракетки. (Прим. ред.)

⁶ Історично богемний район Нью-Йорка.

⁷ Катастрофа шатла «Челленджер» («Challenger») сталася 28 січня 1986 року, коли космічний корабель вибухнув на 73-й секунді польоту. Це призвело до загибелі всіх семи членів екіпажу. (Прим. ред.)

⁸ «Talking Heads» — американський рок-гурт, створений 1975 року. (Прим. ред.)

⁹ 1,89 л.

¹⁰ Японське пиво.

¹¹ «Megadeth» — американський треш-метал-гурт, сформований 1983 року в Лос-Анджелесі.

- [12](#) «The East Village Other» (EVO) — американська газета андеграунду, заснована наприкінці 1965 року. *(Прим. ред.)*
- [13](#) Місто в Нью-Джерсі, у якому розташовано кілька університетів.
- [14](#) Школа-пансіон «Institut Le Rosey» — заснований 1880 року найстаріший та найпрестижніший навчальний заклад Швейцарії. *(Прим. ред.)*
- [15](#) Приблизно 5 кг.
- [16](#) «Glanfiddich» — марка шотландського віскі.
- [17](#) «Bergdorf Goodman» — універмаг товарів класу люкс на П'ятій авеню в центрі Мангеттену в Нью-Йорку.
- [18](#) З молоком *(фр.)*.
- [19](#) «Obsession» — жіночі парфуми від «Кельвін Кляйн» (Calvin Klein), випущені 1985 року. *(Прим. ред.)*
- [20](#) При місцевому застосуванні препарат сповільнює або зупиняє втрату волосся, стимулює ріст нового волосся. *(Прим. ред.)*

Ранок

Ось який вигляд має вітальня моєї квартири у променях травневого ранку: над газовим каміном з білого мармуру та граніту висить картина Девіда Оніки, оригінал. Це великий, шість на чотири фути²¹, портрет оголеної жінки, переважно в м'яких відтінках оливкового й сірого, — сидючи на шезлонгу, вона дивиться *MTV* на фоні марсіанського пейзажу, пустеля в рожево-бузкових тонах вкрита мертвою, випатраною рибою, і розбиті тарілки піднімаються над жовтою головою жінки, наче сонячні промені, що просочуються крізь хмари; і все це забрано в чорну металеву раму. Навпроти картини стоїть довга біла канапа, набита пухом, і цифровий телевізор із діагоналлю 30 дюймів²² від «Тошиба» — модель із високим контрастом зображення, може показувати чотири канали одночасно, високотехнологічна комбінація трубок від «НЕК», система цифрових ефектів: картинка в картинці (плюс зупинка кадру), за аудіо відповідає вбудована система багатоканального звуку та п'ятиватний підсилювач для кожного каналу. У скляній тумбі під телевізором — відеомагнітофон «Тошиба», супервисокочастотний «Бета» з вбудованою функцією редагування, включно з генератором знаків та вісьмома сторінками пам'яті для нього, високочастотним записом та функцією програвання у зворотному напрямку і програмуванням запису протягом трьох тижнів на вісім сторінок. У кожному кутку кімнати — галогенова лампа. Тонкі білі венеційські жалюзі зачиняють усі вісім панорамних вікон, від підлоги до стелі. Перед канапою стоїть низький столик зі скляною поверхнею та дубовими ніжками від «Турчин», і скляні фігурки тварин від «Стюбен» на ньому чергуються з дорогими кришталевими попільничками від «Фортунофф», хоч я і не палю. Поряд із музичним центром «Вурлітцер» — рояль чорного дерева фірми «Болдвін». Підлога по всій квартирі — з полірованого білого дуба. З іншого боку кімнати, поряд із письмовим столом та журнальною стійкою від «Джіо Понті», — повністю укомплектована стереосистема (CD-програвач, касетний магнітофон, тюнер, підсилювач) фірми «Сансуй» і шестифутові²³ колонки «Дюнтек Соврейн» у корпусі з бразильського рожевого дерева. У центрі

спальні — пуховий футон²⁴ з дубовим каркасом. Біля стіни — телевізор «Панасонік», 31 дюйм²⁵, з непроекційним екраном і стереозвуком, а у скляній тумбі під ним — відеопрогравач «Тошиба». Я не зовсім певен, що цифровий будильник «Соні» показує час правильно, так що доводиться спочатку сісти в ліжку, подивитися на час, який блимає на відеопрогравачі, а потім узяти кнопковий телефон «Етторе Соттсасс» з нічного столика зі скла та металу, що стоїть біля ліжка, і набрати номер служби точного часу. В одному кутку кімнати — крісло з металу, дерева та кремової шкіри, дизайн Еріка Маркуса, а в іншому — стілець із вигнутої фанери. Бежево-білий килим «Мод Сьенна» з чорними цятками вкриває майже всю підлогу. Одну стіну затуляють чотири величезні шафи з шухлядами висвітленого червоного дерева. Сплю я в шовковій піжамі від «Ральф Лорен», а вставши, надягаю ще й яскраво-червоний халат з орнаментом пейслі та йду до ванної кімнати. Я мочусь і намагаюсь збагнути, чи нема на обличчі набряків, вивчаючи його відображення у склі, яким укритий бейсбольний плакат, що висить над унітазом. Потім перевдягаюсь у боксери від «Ральф Лорен» з монограмою та светр «Фейр-Айл»²⁶, шовкові капці в горошок від «Енріко Гідолін», роблю охолоджувальну пов'язку на обличчя і починаю ранкову розтяжку. Після цього стаю перед раковиною «Вошмобіль» (хром та акрил, разом із мильницею, підставкою для стаканця та поручнями, на які я вішаю рушники, — все це куплене в «Гастінгс Тайл» для тимчасового використання, поки шліфуються мармурові раковини, замовлені у Фінляндії). Я стою і дивлюсь на своє відображення, не знімаючи пов'язки з льодом. Наливаю трохи формули від зубного нальоту «Плакс» у високу чашку з іржостійкої сталі й тридцять секунд полощу рот. Вичавлюю трохи пасти «Рембрандт» на зубну щітку зі штучного черепахового панцира й починаю чистити зуби (почуваюсь надто похмільним для зубної нитки, втім, може, я чистив зуби нею вчора перед сном?), а потім полощу «Лістерином». Ретельно оглядаю руки, чищу нігті щіточкою. Знімаю охолоджувальну пов'язку, протираю обличчя лосьйоном для глибокого очищення пор і намащую обличчя маскою з екстрактом трав та м'яти, яка лишається на ньому протягом десяти хвилин, поки я приводжу до ладу нігті на ногах. Тоді беру глянсувач для зубів «Пробрайт» та надягаю на щітку

полірувальний пристрій «Інтерплак» — він обертається зі швидкістю 4200 обертів на хвилину і змінює напрямок обертання 46 разів на секунду, довші щетинки прочищають проміжки між зубами і роблять масаж ясен, а коротші чистять поверхню зубів. Знову полощу, тепер «Цепаколом». Змиваю маску з обличчя м'ятним скрабом. Душ має універсальну насадку, що подає воду в усіх напрямках і регулює висоту струменя у вертикальному діапазоні 30 дюймів²⁷. Вона зроблена з австралійської латуні та чорного золота, покрита білою емаллю. В душі я спочатку беру гідроактивний гель, потім — мигдалево-медовий скраб для тіла і відлущувальний гель-скраб для обличчя. Шампунь «Відал Сасун» просто чудово змиває той шар поту, солі, олій, пилу та речовин із забрудненого повітря, який може обважнювати волосся та склеювати його — так починаєш видаватися старшим. Бальзам теж хороший: завдяки силіконовій технології він живить волосся і не робить його важким, що теж може додати віку. На вихідних чи перед побаченнями я користуюсь вітамінним шампунем, кондиціонером та живильним комплексом «Грюн Натураль». У цих формулах є Д-пантенол, комплекс вітамінів групи Б, полісорбіт-80, речовина для очищення шкіри голови та натуральні трави. На цих вихідних я планую навідатись до «Блумінгдейлз»²⁸ чи «Бергдорфс» і купити, за порадою Евелін, вітамінний комплекс та шампунь «Фолтен Юропіен» для волосся, що рідшає, — у них містяться складні вуглеводи, що просякають в основу волосся і додають йому сили та блиску. Ще є новий продукт від «Редкен» — комплекс для лікування волосся «Віваджен Гейр Енричмент Тритмент», що запобігає відкладенню мінералів і подовжує життєвий цикл волосся. Луїс Керрузерс радив систему «Араміс Нутріплекс», живильний комплекс, що допомагає покращити кровообіг. Помившись та насухо витершись, я знов надягаю боксери від «Ральф Лорен» і, перш ніж нанести «Мус а Разе», крем для гоління від «Пур Ом», на дві хвилини кладу на обличчя гарячий рушник, це пом'якшує жорстке волосся на підборідді. Тоді я завжди користуюсь зволожувальним кремом (мені подобається «Клінік») і даю йому ввібратись. Його можна змити чи не змивати і нанести крем для гоління на нього краще за все помазком, тоді він пом'якшить бороду, піднімаючи волосинки, і голитися стає легше. Це не дає воді випаруватись і зменшує тертя між лезом та шкірою. Завжди

змочуйте бритву теплою водою перед голінням і проводьте нею в напрямку росту волосся, обережно натискаючи на шкіру. Бачки та підборіддя голіть останніми, адже там волоски жорсткіші й потребують більше часу на пом'якшення. Промийте бритву та струсіть зайву воду, перш ніж почати. Після гоління вмийтеся прохолодною водою, щоб змити залишки піни. Лосьйон після гоління краще брати з малим умістом спирту або зовсім без нього. Ніколи не змащуйте обличчя одеколоном, бо високий вміст спирту сушить шкіру обличчя і робить його старшим. Щоб заспокоїти шкіру, слід нанести на обличчя антибактеріальний тонік без спирту вмоченим у воді ватним тампоном. Останній крок — зволоження. Змочіть обличчя водою, перш ніж нанести пом'якшувальний лосьйон, щоб шкіра була ніжнішою і зволоженою. Далі використайте «Гель Аппезан», також від «Пур Ом», — це чудовий засіб для заспокоєння шкіри. Якщо обличчя сохне та лущиться, що робить його тьмяним та старшим на вигляд, візьміть лосьйон для очищення, який видаляє мертві клітини та омолоджує шкіру (також він робить засмагу темнішою). Потім нанесіть бальзам від зморщок на очі («Бом дез йо») і останній зволожувальний захисний лосьйон. Я втираю живильний лосьйон у шкіру голови після того, як висушу волосся рушником. Досушую я його феном, щоб надати йому об'єму та форми (без злипання від засобів укладки), потім ще лосьйон, який рівномірно розподіляю щіткою «Кент» з натуральної щетини, і нарешті зачісую волосся назад гребінцем із рідкими зубчиками. Знову вдягаю светр «Фейр-Айл» та капці в горошок, йду до вітальні й ставлю новий диск «Токінг Гедз», але він починає «стрибати», тож я виймаю його і ставлю диск для очищення лазерної лінзи. Вони дуже чутливі, забруднюються від пилу, диму, нечистого повітря чи вологи, а замащена лінза читатиме диск неточно, з фальстартами, паузами, «перестрибуваннями», зміною швидкості та загальним спотворенням. На спеціальному диску є щіточка для очищення, яка під час руху видаляє з лінзи осад та сміття. Коли я знову ставлю «Токінг Гедз», диск грає вже як слід. Я беру примірник «Ю-ес-ей тудей», який знаходжу перед моїми дверима в коридорі, й несу з собою на кухню, де ковтаю дві пігулки «Адвіла»²⁹, мультивітаміни і калій, запиваю «Евіаном» просто з пляшки, бо моя покоївка, літня китайка, забула ввімкнути посудомийну машину, коли йшла вчора, і навіть грейпфрутово-

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ